TIESAS SPRIEDUMS (pirmā palāta)

2019. gada 12. decembrī*

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Robežkontrole, patvērums un imigrācija – Imigrācijas politika – Direktīva 2003/86/EK – Tiesības uz ģimenes atkalapvienošanos – Prasības, lai īstenotu tiesības uz ģimenes atkalapvienošanos – Jēdziens "sabiedriskās kārtības apsvērumi" – Ģimenes locekļa ieceļošanas un uzturēšanās pieteikuma noraidīšana – Ģimenes locekļa uzturēšanās atļaujas atsaukšana vai atteikums to pagarināt

Apvienotajās lietās C-381/18 un C-382/18

par diviem lūgumiem sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Raad van State* (Valsts padome, Nīderlande) iesniedza ar lēmumiem, kas pieņemti 2018. gada 6. jūnijā un kas Tiesā reģistrēti 2018. gada 11. jūnijā, tiesvedībās

G.S. (C-381/18)

V.G. (C-382/18)

pret

Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid

TIESA (pirmā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs Ž. K. Bonišo [*J.-C. Bonichot*], Tiesas priekšsēdētāja vietniece R. Silva de Lapuerta [*R. Silva de Lapuerta*], tiesneši M. Safjans [*M. Safjan*], L. Bejs Larsens [*L. Bay Larsen*] (referents) un K. Toadere [*C. Toader*],

ģenerāladvokāts: Dž. Pitrucella [*G. Pitruzzella*],

sekretāre: S. Stremholma [*C. Strömholm*], administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2019. gada 2. maija tiesas sēdi,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

– G.S. vārdā – *M. Strooij* un *J. Hoftijzer*, *advocaten*,

– V.G. vārdā – *V. Sarkisian* un *N. Melehi*, *advocaten*,

– Nīderlandes valdības vārdā – *M. K. Bulterman*, *L. Noort* un *M. A. M. de Ree*, kā arī *J.M. Hoogveld*, pārstāvji,

* Tiesvedības valoda – holandiešu.

– Vācijas valdības vārdā – sākotnēji *T. Henze* un *R. Kanitz*, vēlāk *R. Kanitz*, pārstāvji,

– Polijas valdības vārdā – *B. Majczyna*, pārstāvis,

– Eiropas Komisijas vārdā – *C. Cattabriga* un *G. Wils*, pārstāvji,

noklausījusies ģenerāladvokāta secinājumus 2019. gada 11. jūlija tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt Padomes Direktīvas 2003/86/EK (2003. gada 22. septembris) par tiesībām uz ģimenes atkalapvienošanos (OV 2003, L 251, 12. lpp.) 6. panta 1. un 2. punktu.

2 Šie lūgumi ir iesniegti tiesvedībās, kurās G.S. (lieta C-381/18) un V.G. (lieta C-382/18) ir vērsušies pret *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid* (tieslietu un drošības valsts sekretārs, Nīderlande; turpmāk tekstā – "valsts sekretārs") par, pirmkārt, tāda lēmuma likumību, ar kuru ir atteikts pagarināt uzturēšanās atļauju, kas G.S. bija izsniegta saistībā ar ģimenes atkalapvienošanos, un atbilstoši kuram šī uzturēšanās atļauja tika atsaukta ar atpakaļejošu spēku, kā arī, otrkārt, tāda lēmuma likumību, ar kuru ir noraidīts V.G. lūgums piešķirt uzturēšanās atļauju ģimenes atkalapvienošanās nolūkā.

Atbilstošās tiesību normas

Direktīva 2003/86

3 Direktīvas 2003/86 2. un 14. apsvērums ir formulēti šādi:

"(2) Pasākumi attiecībā uz ģimeņu atkalapvienošanos jānosaka saskaņā ar pienākumu aizsargāt ģimeni un ievērot ģimenes dzīves tiesības, kas paustas daudzos starptautisko tiesību aktos. Šī direktīva ievēro pamattiesības un ņem vērā principus, kurus jo īpaši atzīst [1950. gada 4. novembrī Romā parakstītās] Eiropas [Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības] konvencijas 8. pants un Eiropas Savienības Pamattiesību harta.

[..]

(14) Ģimenes atkalapvienošanos var noraidīt, to pienācīgi pamatojot. Konkrēti, persona, kura vēlas saņemt ģimenes atkalapvienošanās atļauju, nedrīkst radīt draudus sabiedriskajai kārtībai vai valsts drošībai. Sabiedriskās kārtības jēdziens var attiekties uz sodāmību par smaga nozieguma izdarīšanu. Šajā sakarā jānorāda, ka sabiedriskās kārtības un valsts drošības jēdziens attiecas arī uz gadījumiem, ja trešās valsts pilsonis ir tādas apvienības loceklis, kas atbalsta terorismu, atbalsta šādu apvienību vai ir ekstrēmiski noskaņots."

4 Saskaņā ar šīs direktīvas 2. panta c) punktu "apgādnieks" ir definēts kā "trešās valsts pilsonis, kas likumīgi uzturas dalībvalstī un iesniedz pieteikumu par ģimenes atkalapvienošanos vai kura ģimenes locekļi iesniedz pieteikumu par atkalapvienošanos ar viņu".

5 Minētās direktīvas 3. panta 3. punktā ir noteikts:

"Šī direktīva neattiecas uz Savienības pilsoņu ģimenes locekļiem."

6 Tās pašas direktīvas 4. panta 1. punktā ir paredzēts, ka – saskaņā ar šo direktīvu un ievērojot IV nodaļā izklāstītos noteikumus, kā arī 16. pantu – dalībvalstis atļauj [šajā direktīvā] uzskaitīto ģimenes locekļu iebraukšanu [ieceļošanu] un uzturēšanos.

7 Direktīvas 2003/86 6. panta 1. un 2. punkts ir izteikti šādi:

"1. Dalībvalstis var noraidīt ģimenes locekļu ieceļošanas un uzturēšanās pieteikumu, pamatojoties uz sabiedrisko kārtību, valsts drošību un sabiedrības veselību.

2. Dalībvalst[i]s var atsaukt vai nepiešķirt uzturēšanās atļauju ģimenes loceklim, pamatojoties uz sabiedriskās kārtības vai valsts drošības, vai sabiedrības veselības apsvērumiem.

Pieņemot šādu lēmumu, dalībvalsts papildus 17. pantam ņem vērā ģimenes locekļa izdarītā pārkāpuma pret sabiedrisko kārtību vai valsts drošību veidu un nopietnību vai apdraudējumu, kas [ko] izraisījusi [var izraisīt] šāda persona."

8 Šīs direktīvas 17. pants ir formulēts šādi:

"Dalībvalstis pienācīgi ņem vērā personas ģimenes attiecību veidu un pastāvību, viņa uzturēšanās laiku dalībvalstī un [..] ģimenes, kultūras vai sociālo saišu esamību ar savu izcelsmes valsti, ja pieteikumu noraida, atsauc vai atsaka pagarināt uzturēšanās atļauju vai lemj par apgādnieka un viņa ģimenes locekļu izraidīšanu no valsts."

Direktīva 2004/38/EK

9 Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2004/38/EK (2004. gada 29. aprīlis) par Savienības pilsoņu un viņu ģimenes locekļu tiesībām brīvi pārvietoties un uzturēties dalībvalstu teritorijā, ar ko groza Regulu (EEK) Nr. 1612/68 un atceļ Direktīvas 64/221/EEK, 68/360/EEK, 72/194/EEK, 73/148/EEK, 75/34/EEK, 75/35/EEK, 90/364/EEK, 90/365/EEK un 93/96/EEK (OV 2004, L 158, 77. lpp., un labojumi OV 2004, L 229, 35. lpp., un OV 2005, L 197, 34. lpp.), 27. panta 2. punktā ir noteikts:

"Pasākumi, ko veic sabiedriskās kārtības vai valsts drošības apsvērumu dēļ, atbilst proporcionalitātes principam un pamatojas tikai uz attiecīgā indivīda personisko darbību. Iepriekšējas krimināla sodāmības [notiesāšanas] pašas par sevi nav pamatojums šādu pasākumu veikšanai.

Attiecīgā indivīda personiskajai darbībai [individuālai rīcībai] jārada faktiski [reāli], attiecīgajā brīdī esoši [pašreizēji] un pietiekami nopietni draudi, kas skar vienu no sabiedrības pamatinteresēm. Nav pieņemami apsvērumi, kas atdalīti no konkrētā gadījuma iezīmēm vai pamatojas uz vispārējas profilakses [vispārējiem preventīviem] apsvērumiem."

Pamatlietas un prejudiciālie jautājumi

Lieta C-381/18

10 2009. gada 8. aprīlī trešās valsts valstspiederīgajam G.S., pamatojoties uz Nīderlandes tiesību normām par ģimenes atkalapvienošanos, Nīderlandē tika izsniegta uzturēšanās atļauja kā apgādnieka "partnerim". Šī atļauja tika pagarināta uz laikposmu no 2010. gada 9. marta līdz 2014. gada 28. augustam.

11 2012. gada 17. augustā G.S. Šveicē tika notiesāts ar brīvības atņemšanu uz četriem gadiem un trīs mēnešiem par dalību narkotisko vielu nelikumīgā tirdzniecībā saistībā ar faktiem, kas bija norisinājušies līdz 2010. gada 4. septembrim.

12 Pēc tam viņš iesniedza pieteikumu par viņa uzturēšanās atļaujas Nīderlandē pagarināšanu.

13 2015. gada 24. septembrī valsts sekretārs noraidīja šo lūgumu sabiedriskās kārtības apsvērumu dēļ. Viņš arī 2010. gada 4. septembrī atsauca – ar atpakaļejošu spēku – G.S. izsniegto uzturēšanās atļauju, kā arī noteica viņam ieceļošanas aizliegumu.

14 Pieņemdams šos lēmumus, valsts sekretārs balstījās uz valsts tiesībās noteikto novērtēšanas sistēmu, saskaņā ar kuru var atsaukt uzturēšanās atļauju vai atteikt tās pagarināšanu, ja attiecīgajai personai ir ticis piespriests pietiekami smags sods salīdzinājumā ar tās likumīgās uzturēšanās Nīderlandē ilgumu. Turklāt valsts sekretārs samēroja minētās personas un tās partnera intereses ar vispārējām interesēm, kas saistītas ar sabiedriskās kārtības aizsardzību.

15 Pēc G.S. iesniegtās sūdzības valsts sekretārs ar 2016. gada 21. oktobra lēmumu apmierināja sūdzību daļā par ieceļošanas aizliegumu un nolēma, ka G.S. nav likumīga pamata uzturēties Nīderlandes teritorijā. Pārējā daļā valsts sekretārs atstāja spēkā savus iepriekšējos lēmumus.

16 Valsts sekretāra lēmumus G.S. pārsūdzēja *rechtbank Den Haag, zittingsplaats Amsterdam* (Hāgas tiesa, tiesas sēžu vieta Amsterdamā, Nīderlande). Ar 2017. gada 3. februāra spriedumu šī tiesa atcēla 2015. gada 24. septembra lēmumu daļā, kurā bija noteikts ieceļošanas aizliegums, un 2016. gada 21. oktobra lēmumu daļā, kurā bija atzīts, ka G.S. nav likumīga pamata uzturēties Nīderlandes teritorijā. Savukārt pārējā daļā tā atzina šo prasību par nepamatotu.

17 G.S. šo spriedumu pārsūdzēja iesniedzējtiesā.

18 Iesniedzējtiesa vēlas noskaidrot, vai pareiza atsaukšanās uz sabiedriskās kārtības apsvērumiem Direktīvas 2003/86 6. panta 2. punkta izpratnē nozīmē, ka kompetentajai iestādei ir jāpierāda, ka attiecīgā trešās valsts valstspiederīgā individuālā rīcība rada reālu, pašreizēju un pietiekami nopietnu apdraudējumu sabiedrības pamatinteresēm.

19 Tā norāda, ka šāda prasība varētu izrietēt no risinājumiem Tiesas 2015. gada 11. jūnija spriedumā Zh. un O. (C-554/13, EU:C:2015:377), 2015. gada 24. jūnija spriedumā T. (C-373/13, EU:C:2015:413) un 2016. gada 15. februāra spriedumā N. (C-601/15 PPU, EU:C:2016:84), kā arī no dalībvalstu rīcības brīvības tvēruma, piemērojot Direktīvu 2003/86, kā tas it īpaši izriet no 2010. gada 4. marta sprieduma *Chakroun* (C-578/08, EU:C:2010:117).

20 Līdz ar to, it īpaši ņemot vērā Direktīvas 2003/86 2. apsvērumu un 2006. gada 27. jūnija spriedumu Parlaments/Padome (C-540/03, EU:C:2006:429), esot iespējams uzskatīt, ka šīs direktīvas piemērošana ir jāveic, ievērojot Eiropas Cilvēktiesību tiesas judikatūru, kurai atbilstot valstī īstenotā prakse.

21 Šādos apstākļos *Raad van State* (Valsts padome, Nīderlande) nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:

“1) Vai Direktīvas [2003/86] 6. panta 2. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka, atsaucot vai nepagarinot ģimenes locekļa uzturēšanās atļauju, pamatojoties uz sabiedriskās kārtības apsvērumiem, ir jāpamato, ka attiecīgā ģimenes locekļa individuāla rīcība reāli, pašreizēji un pietiekami nopietni apdraud kādu no sabiedrības pamatinteresēm?

2) Ja uz pirmo jautājumu ir jāatbild noliedzoši: kādas ir pamatojumam izvirzītās prasības saskaņā ar Direktīvas [2003/86] 6. panta 2. punktu, lai atsauktu vai nepagarinātu ģimenes locekļa uzturēšanās atļauju, pamatojoties uz sabiedriskās kārtības apsvērumiem?

Vai Direktīvas [2003/86] 6. panta 2. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tam pretrunā ir valsts prakse, saskaņā ar kuru sabiedriskās kārtības apsvērumu dēļ var atsaukt vai nepagarināt ģimenes locekļa uzturēšanās atļauju, ja sods vai drošības līdzeklis, kas ir ticis piemērots attiecīgajam

ģimenes loceklim, ņemot vērā likumīgās uzturēšanās Nīderlandē ilgumu, ir pietiekami smags [..] un saskaņā ar kritērijiem, kas izriet no Eiropas Cilvēktiesību tiesas 2001. gada 2. augusta sprieduma lietā *Boultif* pret Šveici (CE:ECHR:2001:0802JUD005427300) un 2006. gada 18. oktobra sprieduma lietā *Üner* pret Nīderlandi (CE:ECHR:2006:1018JUD004641099), ir tikušas izvērtētas, no vienas puses, attiecīgā ģimenes locekļa intereses īstenot tiesības uz ģimenes atkalapvienošanos Nīderlandē un, no otras puses, Nīderlandes valsts intereses aizsargāt sabiedrisko kārtību?"

Lieta C-382/18

22 No 1999. gada līdz 2011. gadam trešās valsts valstspiederīgais V.G. daļēji uzturējās Nīderlandē.

23 Šajā laikposmā V.G. četras reizes tika notiesāts, viņam piespriežot piespiedu darbu vai naudas sodu par zādzību nelielā apmērā un transportlīdzekļa vadīšanu alkohola reibumā. 2011. gada jūnijā viņš tika nodots Armēnijas valsts iestādēm saistībā ar iespējamiem narkotiskās vielas regulējošo tiesību aktu pārkāpumiem.

24 2016. gada 28. jūlijā V.G. laulātā, kura ir Nīderlandes pilsone, lūdza piešķirt V.G. uzturēšanās atļauju saskaņā ar tiesību aktiem par ģimenes atkalapvienošanos.

25 2016. gada 19. septembrī valsts sekretārs noraidīja šo lūgumu, pamatodamies uz sabiedriskās kārtības apsvērumiem.

26 Pieņemdams šo lēmumu, valsts sekretārs balstījās uz valsts tiesībās noteikto novērtēšanas sistēmu, saskaņā ar kuru ir iespējams atteikt ieceļošanu ģimenes atkalapvienošanās nolūkā trešās valsts valstspiederīgajam, ja tam pēc notiesāšanas par noziedzīgu nodarījumu vai likumpārkāpumu ir piespriests piespiedu darbs vai naudas sods, tostarp gadījumā, kad šis noziedzīgais nodarījums vai likumpārkāpums ir izdarīts vairāk nekā pirms pieciem gadiem, ja attiecīgā persona pārkāpumu ir izdarījusi atkārtoti. Turklāt valsts sekretārs ir samērojis minētās personas intereses un vispārējās intereses, kas saistītas ar sabiedriskās kārtības aizsardzību.

27 Pēc V.G. iesniegtās sūdzības valsts sekretārs ar 2017. gada 6. februāra lēmumu savu sākotnējo lēmumu atstāja negrozītu.

28 Šo lēmumu V.G. pārsūdzēja *rechtbank Den Haag, zittingsplaats Amsterdam* (Hāgas tiesa, tiesas sēžu vieta Amsterdamā). Ar 2017. gada 23. jūnija spriedumu minētā tiesa šo pārsūdzību noraidīja.

29 Par šo spriedumu V.G. iesniedza apelācijas sūdzību iesniedzējtiesā.

30 *Raad van State* (Valsts padome) uzskata, ka saskaņā ar Direktīvas 2003/86 3. panta 3. punktu pamatlietā aplūkotās situācijas neietilpstot šīs direktīvas piemērošanas jomā, jo V.G. laulātā ir Nīderlandes pilsone.

31 Šī tiesa tomēr uzsver, ka minētās direktīvas 6. pants V.G. ir piemērojams pēc analoģijas, ciktāl Nīderlandes tiesībās ir paredzēts, ka – līdzīgi šai lietai –, ja Nīderlandes tiesību aktos un tiesiskajā regulējumā situācija, uz kuru Savienības tiesības attiecas, nav nošķirta no situācijas, uz kuru šīs tiesības neattiecas, atbilstošās minēto tiesību normas iekšējai situācijai esot piemērojamas tieši un bez nosacījumiem.

32 Šī iemesla dēļ iesniedzējtiesa uzskata, ka Direktīvas 2003/86 6. panta interpretācija esot izšķiroša pamatlietas iznākumam. Tomēr, ņemot vērā 2012. gada 18. oktobra spriedumu *Nolan* (C-583/10, EU:C:2012:638), tā šaubās par Tiesas kompetenci atbildēt uz jautājumiem par šo pantu tādā situācijā kā pamatlietā aplūkotā.

33 Apstiprinošas atbildes gadījumā iesniedzējtiesa jautā, vai, lai atsauktos uz sabiedriskās kārtības apsvērumiem šīs direktīvas 6. panta 1. punkta izpratnē, kompetentajai iestādei ir jāpierāda, ka attiecīgā trešās valsts valstspiederīgā individuālā rīcība rada reālu, pašreizēju un pietiekami nopietnu apdraudējumu kādai no sabiedrības pamatinteresēm.

34 Tā norāda, ka šāda prasība varētu izrietēt no šā sprieduma 19. punktā minētās Tiesas judikatūras.

35 2013. gada 19. decembra spriedumā *Koushkaki* (C-84/12, EU:C:2013:862) un 2017. gada 4. aprīļa spriedumā *Fahimian* (C-544/15, EU:C:2017:255) esot minēts, ka, ja situācija attiecas uz sarežģītiem vērtējumiem, kā tas ir gadījumā, kad ir jāpieņem lēmums par trešās valsts valstspiederīgā ieceļošanu dalībvalstu teritorijā, ir piemērojams elastīgāks standarts.

36 Šajos apstākļos *Raad van State* (Valsts padome) nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:

"1) Vai Tiesas kompetencē, ņemot vērā Direktīvas [2003/86] 3. panta 3. punktu un 2012. gada 18. oktobra spriedumu *Nolan* (C-583/10, EU:C:2012:638), ietilpst atbildes sniegšana uz Nīderlandes tiesas uzdotiem jautājumiem par šīs direktīvas tiesību normu interpretāciju lietā par apgādnieka, kuram ir Nīderlandes valstspiederība, ģimenes locekļa ieceļošanas un uzturēšanās pieteikumu, ja direktīva Nīderlandes tiesībās tieši un bez nosacījumiem ir atzīta par piemērojamu šādiem ģimenes locekļiem?

2) Vai Direktīvas [2003/86] 6. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka, noraidot ģimenes locekļa ieceļošanas un uzturēšanās pieteikumu sabiedriskās kārtības apsvērumu dēļ, ir jāpamato, ka attiecīgā ģimenes locekļa personiskā uzvedība rada faktisku, attiecīgajā brīdī esošu un pietiekami nopietnu apdraudējumu kādai no sabiedrības pamatinteresēm?

3) Ja uz otro jautājumu ir jāatbild noliedzoši: kādas ir pamatojumam izvirzītās prasības saskaņā ar Direktīvas [2003/86] 6. panta 1. punktu, lai noraidītu ģimenes locekļa ieceļošanas un uzturēšanās pieteikumu sabiedriskās kārtības apsvērumu dēļ?

Vai Direktīvas [2003/86] 6. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tam pretrunā ir valsts prakse, saskaņā ar kuru sabiedriskās kārtības apsvērumu dēļ var atsaukt vai nepagarināt ģimenes locekļa uzturēšanās atļauju, ņemot vērā šo personu notiesājošus spriedumus laikā, kad tā agrāk ir uzturējusies attiecīgajā dalībvalstī, ja saskaņā ar kritērijiem, kas izriet no Eiropas Cilvēktiesību tiesas 2001. gada 2. augusta sprieduma lietā *Boultif* pret Šveici (CE:ECHR:2001:0802JUD005427300) un 2006. gada 18. oktobra sprieduma lietā *Üner* pret Nīderlandi (CE:ECHR:2006:1018JUD004641099), ir tikušas izvērtētas, no vienas puses, attiecīgā ģimenes locekļa intereses īstenot tiesības uz ģimenes atkalapvienošanos Nīderlandē un, no otras puses, Nīderlandes valsts intereses aizsargāt sabiedrisko kārtību?"

37 Ar Tiesas priekšsēdētāja 2018. gada 3. jūlija lēmumu lietas C-381/18 un C-382/18 rakstveida, mutvārdu procesā un sprieduma taisīšanai tika apvienotas.

Par prejudiciālajiem jautājumiem

Par pirmo jautājumu lietā C-382/18

38 Ar pirmo jautājumu lietā C-382/18 iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai saskaņā ar LESD 267. pantu Tiesas kompetencē ietilpst Direktīvas 2003/86 6. panta interpretēšana situācijā, kurā tiesai ir jālemj par trešās valsts valstspiederīgā, kas ir tāda Savienības pilsoņa ģimenes loceklis, kurš nav izmantojis savas tiesības uz brīvu pārvietošanos, ieceļošanas un uzturēšanās pieteikumu, ja minētā tiesību norma saskaņā ar valsts tiesībām šādā situācijā ir piemērojama tieši un bez nosacījumiem.

39 Jānorāda, pirmkārt, ka Direktīvas 2003/86 2. panta c) punktā ir precizēts, ka jēdziens "apgādnieks" nepārprotami attiecas uz trešās valsts valstspiederīgo, un, otrkārt, ka šīs direktīvas 3. panta 3. punktā ir noteikts, ka šī direktīva neattiecas uz Savienības pilsoņa ģimenes locekļiem (spriedums, 2018. gada 7. novembris, C un A, C-257/17, EU:C:2018:876, 29. punkts).

40 Tādējādi Savienības likumdevējs nav paredzējis minēto direktīvu piemērot tādam trešās valsts valstspiederīgajam, kāds ir prasītājs pamatlietā, kurš ir ģimenes loceklis Savienības pilsonim, kas nav izmantojis savas tiesības uz brīvu pārvietošanos; to turklāt apstiprina šīs pašas direktīvas sagatavošanas darbi (spriedums, 2018. gada 7. novembris, C un A, C-257/17, EU:C:2018:876, 30. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).

41 Tomēr no Tiesas pastāvīgās judikatūras izriet, ka tās kompetencē ir lemt par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu par Savienības tiesību normām situācijās, kurās, lai gan pamatlietas fakti tieši neietilpst šo tiesību piemērošanas jomā, minētās tiesību normas saskaņā ar valsts tiesībām ir kļuvušas piemērojamas, jo valsts tiesībās ir atsauce uz Savienības tiesību normām (spriedums, 2018. gada 7. novembris, C un A, C-257/17, EU:C:2018:876, 31. punkts un tajā minētā judikatūra).

42 Proti, šādās situācijās Savienība ir zināmā mērā ieinteresēta, lai, nepieļaujot nākotnē interpretācijas atšķirības, no Savienības tiesībām pārņemtie noteikumi tiktu interpretēti vienveidīgi (spriedums, 2018. gada 7. novembris, C un A, C-257/17, EU:C:2018:876, 32. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).

43 Tādējādi Tiesas veikta Savienības tiesību normu interpretācija situācijās, kuras nav to piemērošanas jomā, ir pamatota, ja ar valsts tiesībām, lai tiktu nodrošināta vienāda attieksme šādās situācijās un situācijās, kuras ietilpst Savienības tiesību piemērošanas jomā, šādos gadījumos šīs tiesību normas ir padarītas tieši un bez nosacījumiem piemērojamas (spriedums, 2018. gada 7. novembris, C un A, C-257/17, EU:C:2018:876, 33. punkts un tajā minētā judikatūra).

44 Šajā gadījumā iesniedzējtiesa, kurai vienīgajai ir kompetence interpretēt valsts tiesības ar LESD 267. pantu izveidotās tiesu sadarbības sistēmas ietvaros (spriedums, 2018. gada 7. novembris, C un A, C-257/17, EU:C:2018:876, 34. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra), ir precizējusi, ka atbilstoši Nīderlandes tiesībām tādā gadījumā, kāds tiek aplūkots pamatlietā, kad likumdevējs vienu un to pašu noteikumu ir attiecinājis gan uz situāciju, kas ietilpst Savienības tiesību piemērošanas jomā, gan uz situāciju, kas tajā neietilpst, šis noteikums abās situācijās ir jāpiemēro vienādi. No tā šī tiesa ir secinājusi, ka saskaņā ar Nīderlandes tiesībām pamatlietās tai ir jāpiemēro Direktīvas 2003/86 6. pants.

45 Šādos apstākļos ir jāuzskata, kā to norāda arī Nīderlandes valdība, ka šī tiesību norma saskaņā ar Nīderlandes tiesībām ir tieši un bez nosacījumiem piemērojama tādā situācijā kā pamatlietā aplūkotā un ka tādējādi Savienība ir zināmi ieinteresēta, lai Tiesa lemtu par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu lietā C-382/18.

46 Šo secinājumu nevar atspēkot arguments, ka saskaņā ar Direktīvas 2003/86 3. panta 3. punktu tādas situācijas kā pamatlietā C-382/18 aplūkotā situācija ir izslēgtas no šīs direktīvas piemērošanas jomas, jo no Tiesas judikatūras izriet, ka ar šādu apstākli nevar tikt apstrīdēta Tiesas kompetence lemt par

lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu šī sprieduma 41.–43. punktā atgādinātajā Tiesas pastāvīgajā judikatūrā noteiktajā kontekstā (skat. spriedumus, 2018. gada 7. novembris, C un A, C-257/17, EU:C:2018:876, 36.–43. punkts; 2018. gada 7. novembris, K un B, C-380/17, EU:C:2018:877, 40. punkts, kā arī 2019. gada 13. marts, E., C-635/17, EU:C:2019:192, 40.–42. punkts).

47 Proti, šā sprieduma 41.–43. punktā atgādinātās judikatūras konkrētais mērķis ir ļaut Tiesai lemt par Savienības tiesību normu interpretāciju – neatkarīgi no apstākļiem, kādos tās ir paredzēts piemērot, – situācijās, kuras Līgumu autori vai Savienības likumdevējs nav uzskatījuši par lietderīgām ietvert šo normu piemērošanas jomā. Tādējādi Tiesas kompetence nevar pamatoti atšķirties atkarībā no tā, vai attiecīgās tiesību normas piemērošanas joma ir tikusi ierobežota, definējot tās piemērošanas gadījumus vai nosakot izslēgšanas gadījumus, jo abas šīs likumdošanas metodes var tikt izmantotas vienādi (spriedums, 2018. gada 7. novembris, C un A, C-257/17, EU:C:2018:876, 38. un 39. punkts un tajos minētā judikatūra).

48 Ņemot vērā iepriekš izklāstīto, uz pirmo jautājumu lietā C-382/18 ir jāatbild, ka saskaņā ar LESD 267. pantu Tiesas kompetencē ietilpst Direktīvas 2003/86 6. panta interpretēšana situācijā, kurā tiesai ir jālemj par trešās valsts valstspiederīgā, kas ir tāda Savienības pilsoņa ģimenes loceklis, kurš nav izmantojis savas tiesības uz brīvu pārvietošanos, ieceļošanas un uzturēšanās pieteikumu, ja minētā tiesību norma saskaņā ar valsts tiesībām šādā situācijā ir tieši un bez nosacījumiem piemērojama.

Par pirmo un otro jautājumu lietā C-381/18, kā arī par otro un trešo jautājumu lietā C-382/18

49 Ar pirmo un otro jautājumu lietā C-381/18, kā arī ar otro un trešo jautājumu lietā C-382/18, kuri ir jāizskata kopā, iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai Direktīvas 2003/86 6. panta 1. un 2. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tie nepieļauj tādu valsts praksi, saskaņā ar kuru sabiedriskās kārtības apsvērumu dēļ kompetentās valsts iestādes var, pirmkārt, noraidīt saskaņā ar šo direktīvu iesniegtu pieteikumu par ieceļošanu un uzturēšanos, šādu noraidījumu pamatojot ar [pieteikuma iesniedzēja] notiesāšanu iepriekšējās uzturēšanās laikā attiecīgās dalībvalsts teritorijā, un, otrkārt, atsaukt uz šo direktīvu balstītu uzturēšanās atļauju vai atteikt tās pagarināšanu, ja pieteikuma iesniedzējam piespriestais sods ir pietiekami smags salīdzinājumā ar uzturēšanās ilgumu.

50 Direktīvas 2003/86 6. panta 1. punktā ir paredzēts, ka dalībvalstis var noraidīt uz šo direktīvu balstītu ieceļošanas un uzturēšanās pieteikumu, pamatojoties uz sabiedrisko kārtību, valsts drošību un sabiedrības veselību.

51 Savukārt minētās direktīvas 6. panta 2. punkta pirmajā daļā ir noteikts, ka šo pašu iemeslu dēļ dalībvalstis var atsaukt vai nepagarināt uz šo pašu direktīvu balstītu uzturēšanās atļauju.

52 No tā izriet, ka dalībvalstis Direktīvas 2003/86 6. panta 1. un 2. punktā paredzētos lēmumus var pieņemt gadījumos, kad attiecīgais trešās valsts valstspiederīgais tostarp ir uzskatāms par sabiedriskās kārtības apdraudējumu.

53 Šajā ziņā, lai noteiktu jēdziena "sabiedriskās kārtības apsvērumi" tvērumu šo tiesību normu izpratnē, ir jāatgādina, ka atbilstoši Tiesas pastāvīgajai judikatūrai Savienības pilsonis, kas ir izmantojis savas tiesības brīvi pārvietoties, un atsevišķi viņa ģimenes locekļi var tikt uzskatīti par sabiedriskās kārtības apdraudējumu vienīgi gadījumā, ja viņu individuālā rīcība rada reālu, pašreizēju un pietiekami nopietnu attiecīgās dalībvalsts sabiedrības pamatinterešu apdraudējumu (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2004. gada 29. aprīlis, *Orfanopoulos* un *Oliveri*, C-482/01 un C-493/01, EU:C:2004:262, 66. un 67. punkts, kā arī 2018. gada 5. jūnijs, *Coman* u.c., C-673/16, EU:C:2018:385, 44. punkts).

54 Tomēr, kā izriet no šodien pasludinātā E.P. sprieduma (Sabiedriskās kārtības apdraudējums) (C-380/18) 28.–30. punkta, nebūt nevar tikt uzskatīts, ka ikreiz, kad Savienības likumdevējs atsaucas uz jēdzienu "sabiedriskās kārtības apdraudējums", šis jēdziens būtu obligāti saprotams kā vienīgi individuāla rīcība, kas rada reālu, pašreizēju un pietiekami nopietnu attiecīgās dalībvalsts sabiedrības pamatinterešu apdraudējumu.

55 Līdz ar to, lai precizētu jēdziena "sabiedriskās kārtības apsvērumi" tvērumu Direktīvas 2003/86 6. panta 1. un 2. punkta izpratnē, ir jāņem vērā šo noteikumu formulējums, to konteksts un tiesiskā regulējuma, kurā tie ietilpst, mērķi (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2015. gada 24. jūnijs, T., C-373/13, EU:C:2015:413, 58. punkts, un 2017. gada 4. aprīlis, *Fahimian*, C-544/15, EU:C:2017:255, 30. punkts). Savienības tiesību normas vēsturiskais konteksts arī var būt viens no tās interpretācijas elementiem (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2019. gada 1. oktobris, *Planet49*, C-673/17, EU:C:2019:801, 48. punkts un tajā minētā judikatūra).

56 Pirmkārt, attiecībā uz šīs direktīvas 6. panta 1. un 2. punkta formulējumu ir jānorāda, ka – atšķirībā no Direktīvas 2004/38 27. panta 2. punkta – tajā nav tieši noteikts, ka personu var uzskatīt par sabiedriskās kārtības apdraudējumu vienīgi gadījumā, ja attiecīgās personas rīcība rada reālu, pašreizēju un pietiekami nopietnu apdraudējumu sabiedrības pamatinteresēm.

57 Šajā ziņā ir jāuzsver, ka, lai arī Direktīvas 2003/86 6. panta 2. punkta otrajā daļā ir paredzēts, ka dalībvalstis tostarp ņem vērā šīs personas izdarītā pārkāpuma pret sabiedrisko kārtību veidu un nopietnību vai bīstamību, ko šī persona var radīt, šis pienākums attiecas uz standartu, kurš acīmredzami nav tik strikts kā no šā sprieduma 53. punktā minētās judikatūras izrietošais standarts. It īpaši papildus tam, ka minētais pienākums neliek kompetentajām iestādēm sistemātiski pamatoties uz reālu un pašreizēju apdraudējumu, ko rada minētās personas rīcība, ar to nav izveidota saikne starp jēdzienu "sabiedriskās kārtības apdraudējums" un risku, ka tiks apdraudētas sabiedrības pamatintereses.

58 Otrkārt, attiecībā uz kontekstu, kādā iederas šīs direktīvas 6. panta 1. un 2. punkts, ir jānorāda, ka tās 14. apsvērumā ir precizēts, ka jēdziens "sabiedriskā kārtība" var aptvert notiesāšanu par smagu noziedzīgu nodarījumu, un tas liecina, ka ar šādu notiesāšanu vien varētu būt pietiekami, lai konstatētu sabiedriskās kārtības apdraudējumu minētās direktīvas izpratnē, un nav jāpierāda reāls, pašreizējs un pietiekami nopietns apdraudējums attiecīgās dalībvalsts sabiedrības pamatinteresēm.

59 Treškārt, attiecībā uz 6. panta vēsturisko kontekstu no grozītajiem priekšlikumiem Padomes Direktīvai par tiesībām uz ģimenes atkalapvienošanos (COM(2000) 624 *final* un COM(2002) 225 *final*), kas ir Direktīvas 2003/86 pamatā, izriet, ka sākotnēji bija paredzēts prasīt, lai sabiedriskās kārtības apsvērumi būtu balstīti tikai uz attiecīgā ģimenes locekļa individuālo rīcību. Tomēr dalībvalstu rīcības brīvības ierobežojumu attiecībā uz šīs direktīvas 6. panta piemērošanu Savienības likumdevējs galu galā nav saglabājis.

60 Ceturtkārt, – saistībā ar Direktīvas 2003/86 mērķi – atbilstoši Tiesas judikatūrai šī direktīva ir vērsta uz to, lai veicinātu ģimenes atkalapvienošanos un piešķirtu aizsardzību trešo valstu valstspiederīgajiem, tostarp nepilngadīgajiem (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2018. gada 12. aprīlis, A un S, C-550/16, EU:C:2018:248, 44. punkts, kā arī 2019. gada 13. marts, E., C-635/17, EU:C:2019:192, 45. punkts).

61 Lai sasniegtu šo mērķi, minētās direktīvas 4. panta 1. punktā dalībvalstīm ir noteikti precīzi pozitīvi pienākumi, kuriem atbilst skaidri definētas subjektīvas tiesības. Tādējādi no minētās normas dalībvalstīm izriet pienākums atļaut apgādniekam ģimenes atkalapvienošanos ar konkrētiem ģimenes locekļiem, neparedzot iespēju, ka dalībvalstis varētu izmantot savu novērtējuma brīvību, ja vien ir izpildīti šīs direktīvas IV nodaļā, kurā ir ietverts šīs direktīvas 6. pants, paredzētie nosacījumi (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2015. gada 9. jūlijs, K un A, C-153/14, EU:C:2015:453, 45. un 46. punkts, kā arī 2019. gada 13. marts, E., C-635/17, EU:C:2019:192, 46. punkts).

62 Šādos apstākļos, tā kā ģimenes atkalapvienošanās atļaušana ir vispārīgs noteikums, Direktīvas 2003/86 6. panta 1. un 2. punkts ir jāinterpretē šauri un dalībvalstīm piešķirto rīcības brīvību tās nedrīkst izmantot tā, ka tas varētu apdraudēt šīs direktīvas mērķi un tās lietderīgo iedarbību (pēc analoģijas skat. spriedumus, 2015. gada 9. jūlijs, K un A, C-153/14, EU:C:2015:453, 50. punkts, kā arī 2018. gada 7. novembris, C un A, C-257/17, EU:C:2018:876, 51. punkts).

63 Tomēr, ņemot vērā šā sprieduma 56.–59. punktā minētos elementus, no Savienības likumdevēja izdarītās izvēles izriet, ka šis dalībvalstu rīcības brīvības ierobežojums nebūt nenozīmē, ka kompetentajām iestādēm būtu absolūti izslēgts piemērot Direktīvas 2003/86 6. panta 1. un 2. punktu, balstoties vienīgi uz apstākli, ka attiecīgā persona ir tikusi notiesāta par noziedzīga nodarījuma izdarīšanu, un nebūtu pienākuma pierādīt, ka šīs personas individuālā rīcība rada reālu, pašreizēju un pietiekami nopietnu apdraudējumu attiecīgās dalībvalsts sabiedrības pamatinteresēm.

64 Savukārt saskaņā ar samērīguma principu, kas ir viens no vispārējiem Savienības tiesību principiem, šo noteikumu piemērošana valsts praksē nedrīkst pārsniegt to, kas ir nepieciešams, lai nodrošinātu sabiedriskās kārtības saglabāšanu (pēc analoģijas skat. spriedumu, 2015. gada 9. jūlijs, K un A, C-153/14, EU:C:2015:453, 51. punkts).

65 No tā izriet, ka kompetentās iestādes automātiski nevar uzskatīt, ka trešās valsts valstspiederīgais ir uzskatāms par apdraudējumu sabiedriskajai kārtībai Direktīvas 2003/86 6. panta 1. un 2. punkta izpratnē tikai tādēļ, ka viņš ir ticis par kaut ko notiesāts.

66 Tomēr šīs iestādes, pamatojoties uz to vien, ka trešās valsts valstpiederīgais ir ticis notiesāts par noziedzīga nodarījuma izdarīšanu, konstatēt, ka šis valstspiederīgais ir uzskatāms par apdraudējumu sabiedriskajai kārtībai, var vienīgi gadījumā, ja nodarījuma smaguma pakāpes vai veida dēļ šī valstspiederīgā uzturēšanās attiecīgās dalībvalsts teritorijā ir jāizbeidz.

67 Šo secinājumu turklāt apstiprina gan Direktīvas 2003/86 14. apsvērumā minētā atsauce uz jēdzienu "[notiesāšana] par smaga nozieguma izdarīšanu", gan – attiecībā uz uzturēšanās atļaujas atsaukšanas vai pagarināšanas atteikumu – šīs direktīvas 6. panta 2. punkta otrajā daļā noteiktā prasība ņemt vērā izdarītā pārkāpuma smaguma pakāpi vai veidu.

68 Turklāt, pirms pieņemt nelabvēlīgu lēmumu, kas ir balstīts uz minētās direktīvas 6. pantu, kompetentajām iestādēm saskaņā ar šīs pašas direktīvas 17. pantu ir jāveic attiecīgās personas situācijas individuāla izvērtēšana, pienācīgi ņemot vērā šīs personas ģimenes attiecību veidu un pastāvību, tās uzturēšanās ilgumu dalībvalstī, kā arī ģimenes, kultūras vai sociālo saišu ar savu izcelsmes valsti esamību (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2019. gada 13. marts, E., C-635/17, EU:C:2019:192, 58. punkts un tajā minētā judikatūra).

69 Iesniedzējtiesai ir jānovērtē, vai pamatlietā aplūkotā valsts prakse atbilst šīm prasībām.

70 Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, uz pirmo un otro jautājumu lietā C-381/18, kā arī uz otro un trešo jautājumu lietā C-382/18 ir jāatbild, ka Direktīvas 2003/86 6. panta 1. un 2. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tie pieļauj tādu valsts praksi, saskaņā ar kuru sabiedriskās kārtības apsvērumu dēļ kompetentās valsts iestādes var, pirmkārt, noraidīt saskaņā ar šo direktīvu iesniegtu pieteikumu par ieceļošanu un uzturēšanos, šādu noraidījumu pamatojot ar [pieteikuma iesniedzēja] notiesāšanu iepriekšējās uzturēšanās laikā attiecīgās dalībvalsts teritorijā, un, otrkārt, atsaukt uz šo direktīvu balstītu uzturēšanās atļauju vai atteikt tās pagarināšanu, ja pieteikuma iesniedzējam piespriestais sods ir pietiekami smags salīdzinājumā ar uzturēšanās ilgumu, ja vien šī prakse tiek piemērota vienīgi gadījumā, kad nodarījums, par kuru attiecīgā persona ir tikusi notiesāta, ir pietiekami smags, lai pieteikuma iesniedzēja uzturēšanās attiecīgās dalībvalsts teritorijā nebūtu pieļaujama, un iestādes iepriekš ir veikušas šīs pašas direktīvas 17. pantā paredzēto individuālo vērtējumu; tas ir jāpārbauda iesniedzējtiesai.

Par tiesāšanās izdevumiem

71 Attiecībā uz pamatlietas pusēm šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto pušu izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (pirmā palāta) nospriež:

1) **Saskaņā ar LESD 267. pantu Tiesas kompetencē ietilpst Padomes Direktīvas 2003/86/EK (2003. gada 22. septembris) par tiesībām uz ģimenes atkalapvienošanos 6. panta interpretēšana situācijā, kurā tiesai ir jālemj par trešās valsts valstspiederīgā, kas ir tāda Savienības pilsoņa ģimenes loceklis, kurš nav izmantojis savas tiesības uz brīvu pārvietošanos, ieceļošanas un uzturēšanās pieteikumu, ja minētā tiesību norma saskaņā ar valsts tiesībām šādā situācijā ir tieši un bez nosacījumiem piemērojama.**

2) **Direktīvas 2003/86 6. panta 1. un 2. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tie pieļauj tādu valsts praksi, saskaņā ar kuru sabiedriskās kārtības apsvērumu dēļ kompetentās valsts iestādes var, pirmkārt, noraidīt saskaņā ar šo direktīvu iesniegtu pieteikumu par ieceļošanu un uzturēšanos, šādu noraidījumu pamatojot ar [pieteikuma iesniedzēja] notiesāšanu iepriekšējās uzturēšanās laikā attiecīgās dalībvalsts teritorijā, un, otrkārt, atsaukt uz šo direktīvu balstītu uzturēšanās atļauju vai atteikt tās pagarināšanu, ja pieteikuma iesniedzējam piespriestais sods ir pietiekami smags salīdzinājumā ar uzturēšanās ilgumu, ja vien šī prakse tiek piemērota vienīgi gadījumā, kad nodarījums, par kuru attiecīgā persona ir tikusi notiesāta, ir pietiekami smags, lai pieteikuma iesniedzēja uzturēšanās attiecīgās dalībvalsts teritorijā nebūtu pieļaujama, un iestādes iepriekš ir veikušas šīs pašas direktīvas 17. pantā paredzēto individuālo vērtējumu; tas ir jāpārbauda iesniedzējtiesai.**

[Paraksti]